

De Weg door De Kelken

Teachings

Colofon

ISBN: 978 90 8954 731 6

1e druk 2015

© 2015, SARA

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteur: Gerrit Breider

Shamanic Practice Calyxes

sara@calyxes.org

<http://calyxes.org>

www.facebook.com/calyxes

<http://twitter.com/calyxespractice>

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Weg door De Kelken

Teachings

*In de vroege ochtend van donderdag
7 oktober 2010 vertrek ik samen met mijn
partner Gerrit vanaf luchthaven Schiphol
uit Nederland ...*

SARA

Voor Jou, expressievorm van Mij.
Wat een kracht en moed mens op Aarde te zijn.

Voorwoord

Ik ben Licht en Liefde. Door mij en mijn lichaamskelk heen, komen mensen door de dood heen weer tot leven. Kunnen zij, wanneer zij hier vanuit hun eigen vrije wil voor kiezen, door de Aardse illusie sterven en waarlijk levend worden. Gedurende het gaan van Mijn Weg door De Kelken heb Ik een oneindig aantal uitnodigingen van The Spirits ontvangen. Door in het ervaren van deze uitnodigingen te gaan, ben Ik bij deze waarheid over mijzelf uitgekomen en word Ik hier steeds zichtbaarder in.

In dit boek spreek Ik over mijn onstuitbare verlangen dat wat ik waarlijk ben vrij en vol genot op Aarde tot expressie te laten komen. Ik laat er mijn uitnodigingen en ervaringen in zien, hoe gaande Mijn Weg de illusie voor mij werd ontsluitend en Ik in mijn dagelijkse leven in toenemende mate wederom toegang kreeg tot het Bewustzijn dat Ik ben. Deze Journey van mij wordt stap voor stap in dit boek onthuld. Vanuit diens bedding belicht Ik De Weg door De Kelken, hoe jij hier in en doorheen kunt bewegen, in jouw lichaamskelk Thuis kan komen en God op Aarde kunt leven.

Dit boek helpt jou herinneren wat je waarlijk bent en wat jij hier komt doen. Het begeleidt jou bij het vrijwillig oppakken van jouw uitnodiging en het zelf gaan van jouw Weg door De Kelken, bij het wederom uitkomen in waarheid en het op Aarde uitvoeren van jouw Goddelijke taak.

Sara

Deel I, Ayahuasca-retraite, Peru

In de vroege ochtend van donderdag 7 oktober 2010 vertrek Ik samen met mijn partner Gerrit vanaf luchthaven Schiphol uit Nederland. Na een reis van zo'n achttien uur via Londen, Miami en Lima bereiken wij op vrijdag 8 oktober omstreeks vijf uur 's morgens lokale tijd de luchthaven van Pucallpa, Oost-Peru. We zijn gearriveerd in de laatste grote stad aan de rand van het Amazone-oerwoud.

Zodra we uit ons vliegtuig stappen, worden Gerrit en Ik omgeven door hete klamme lucht. Volkomen verreisd en wat oververhit halen we onze zware rugzakken op. Net als vorig jaar willen we een paar nachten in het voor Peruaanse begrippen luxe Hotel Sol Del Oriente logeren. We lopen dan ook naar de shuttlebus van dit hotel en laten ons er naartoe vervoeren.

Na onze sleutel te hebben gekregen, sjokken we langs de grote weelderige tuin met zwembad en klimmen we de buitentrap naar de brede licht marmeren galerij op. Aan het eind hiervan gaan we onze kamer binnen. We nemen een snelle douche en laten ons in ons gigantische, heerlijke bed glijden. Het is nu zaak om uit te rusten, ons lichaam in het ritme van zeven uur vroeger dan Nederland te krijgen en om te acclimatiseren.

Een korte drie dagen lang slapen, hangen, lezen en zwemmen we wat. Verder slenteren we af en toe lusteloos door Pucallpa of lopen we wat rond bij de rio Ucayali. Het klimaat nodigt niet uit om heel veel meer te doen. Het is hier altijd vochtig drukkend heet en vooral 's avonds onweert het

vaak met stevige knallen en plensbuien met reuzendruppels. Op straat is er veel herrie, veelal veroorzaakt door de schijnbaar oneindige reeks luidruchtige bromfietstaxi's die kris-kras aan ons voorbij schieten. Geregeld zien we grote zwarte gieren in vlees pikken of boven ons vliegen. De geuren zijn heel indringend aanwezig, wellicht ook doordat het zo vochtig warm is. Hoe Ik het ook probeer, Ik kan er niet echt de vinger op leggen wat Ik nu precies ruik. Het lijkt een combinatie te zijn van etenslucht, bloemengeur, oerwoud, fruit, kleiachtige grond, rivierwater, vis, verrotting en vuilnis. Ik vind het wel wat hebben.

Zo te zien hebben de veelal indiaanse bewoners van dit gebied niet veel geld. Hun kleding is eenvoudig en niet altijd heel en schoon. Soms ontbreken de schoenen of zijn deze volledig afgelopen. Niet elk gebit heeft de tand des tijds goed doorstaan. De indiaanse vrouwen die geregeld naar ons toe komen om de door hen zelf gemaakte koopwaar zoals traditionele sieraden en bewerkte doeken aan ons te slijten, zien er echt arm uit. De gebouwen, bromfietstaxi's, auto's en boten lijken jaren geleden gekocht te zijn en nooit meer enige vorm van onderhoud te hebben gekregen. Ondanks of dankzij dit alles ontmoeten we veel vriendelijkheid van de mensen en zien we lachende gezichten.

Tegen de tijd dat het maandagochtend is, ben Ik er helemaal klaar voor om aan het laatste deel van onze reis te beginnen en naar onze eindbestemming te gaan, het dorp San Francisco de Yarinacocha van de Shipibo-indianen in het Amazone-oerwoud in Peru. Dit laatste deel leggen Gerrit en Ik niet met zijn tweeën af. Sjamaan maestro Antonio Munõz Burga en Rinske Warner zullen ons ophalen en ons

er met een zogenaamde ‘pequepeque’, een typische boot van het Amazonegebied, naartoe begeleiden. Maestro Antonio is medicijnman of sjamaan. Zijn Shipibo-naam is Senen Pani. Rinske is een Nederlandse vrouw die woont en werkt in Lima. Zij is bij maestro Antonio in opleiding tot sjamaan. Beiden zijn ‘oude bekenden’ van ons.

Vorig jaar, op 9 juni 2009, hebben Gerrit en Ik hen voor het eerst ontmoet. Maanden daarvoor waren wij ermee bezig geweest waar we naartoe op reis zouden gaan. We zaten uiteindelijk te twijfelen tussen Peru en Nepal. Via via kwam Ik in contact met Rinske. Per mail gaf zij ons uitgebreide informatie over Peru en deed zij diverse suggesties over wat wij er zouden kunnen gaan doen. Een van de dingen die zij als optie voorlegde, was een Ayahuasca-retraiteweek in het Amazone-oerwoud, begeleid door een zekere sjamaan maestro Antonio. Rinske gaf daarbij aan dat zij tot het retraiteteam behoorde en dus ook gedurende de week aanwezig zou zijn. Zij zou hierdoor tevens het Spaans en Nederlands voor ons en de maestro kunnen vertalen.

Wij hadden geen idee wat ‘Ayahuasca’ was en wat wij tijdens een dergelijke retraite zouden gaan ervaren. En toch wisten zowel Gerrit als Ik meteen zeker dat wij dit wilden gaan doen. Alles wat er moest gebeuren om dit gerealiseerd te krijgen, waaronder het boeken van onze vlucht, hebben wij toen geregeld. Nepal was totaal vergeten. In de middelste van drie weken waarin wij in juni 2009 door Peru hebben gereisd, hebben wij de Ayahuasca-retraite beleefd.

Tijdens deze retraiteweek hebben we gedurende vier nachten een sjamanistische ceremonie onder begeleiding van medicijnman maestro Antonio ervaren. Op de dagen rustten

wij uit van het helende werk dat wij tijdens deze nachten met onszelf deden en om al onze ervaringen te laten integreren. Vaak hadden we voorafgaand aan een nieuwe ceremonie een interview met de maestro. In dit interview deelden wij onze ervaringen tijdens de afgelopen ceremonie met hem, konden we vragen stellen en bepaalden we waar we de erop volgende ceremonienacht aan wilden werken.

We kwamen erachter dat het werken met Ayahuasca de manier is waarop maestro Antonio zijn sjamanistische helende werk doet. En dat dit al door vele generaties sjamanen van de Shipibo-indianen op deze manier wordt gedaan.

Ayahuasca is een bruine 'Aardse' vloeistof, met een in mijn beleving vieze, niet te definiëren smaak. Aan het begin van elke ceremonienacht kregen Gerrit en Ik van maestro Antonio één of meerdere 'borrelglaasjes' Ayahuasca te drinken. Ik voel nog de rilling die de smaak ervan door mijn lichaam stuwde.

De Ayahuasca die wij dronken was altijd onder leiding van maestro Antonio zelf bereid. Hij past hierbij een van generatie op generatie sjamanen verbeterd en verfijnd Ayahuasca-recept toe. De ingrediënten die hij hiervoor gebruikt, zijn onder andere de kleingehakte geplette delen van de Ayahuasca-liaan en de bladeren van de Chacaruna-plant. Beide planten groeien in het Amazone-oerwoud in Peru en zijn, als zovele andere planten daar, natuurlijk medicijn. Het zijn heilige planten en ze worden 'meesterplanten' genoemd. Ze zijn, net als alles en iedereen, bezielde. Ayahuasca is dus niet een 'iets', niet alleen een drankje met een specifieke smaak en een bijzondere uitwerking. Ayahuasca is als een persoon die Gerrit en mij samen met de maestro tijdens de ceremonienachten begeleidt in ons werk met onszelf om

heel te worden en onszelf te ontmoeten en te ervaren. Voor mij voelt Ayahuasca als een vrouwelijke energie, een vrouwelijk wezen. Ik kan gewoon met haar communiceren. Ze kan behoorlijk streng en vasthoudend zijn. Als Ik iets onder ogen wil komen en iets wil bereiken, doet ze er alles aan om dat voor en door mij bewerkstelligd te krijgen. Ze laat me er niet mee weggemen en ze maakt korte metten met de bemoeienis van mijn mind. Haar liefde is onverschillig. Het maakt haar niet uit of Ik veel of weinig of lang of kort wil lijden, zij doet gewoon haar werk. Daarbij heeft ze ook nog eens veel humor.

Een bijzondere uitwerking van Ayahuasca is dat zij een bewustzijnsverruimend medicijn is. Drugs zijn ook bewustzijnsverruimend, maar er is geen groter verschil tussen de intentie waarmee drugs worden gebruikt en waarmee met Ayahuasca wordt gewerkt.

Mensen gebruiken drugs om een gevoel van gelukzaligheid te ervaren. Om zich passief mee te laten voeren in een gevoel van liefde en licht. Om dit te kunnen beleven, zorgen de drugs ervoor dat zij uit zichzelf, uit hun lichaam, weggaan, alles wat ze maar enigszins niet plezierig vinden in zichzelf of in hun leven volledig achter zich latend. Het is een vlucht in illusie en heeft hierdoor niets te maken met heelwording.

Ayahuasca is geen drug om mee te 'trippen'. Zij is een heilig en bijzonder krachtig medicijn. Haar werking is het verruimen van het bewustzijn van ons mensen, zodat wij alles van onszelf onder ogen kunnen komen. Hierdoor geeft zij ons de kans dit alles volledig te gaan omarmen en daardoor uiteindelijk te gaan ervaren wat wijzelf zijn, wat wij in essentie

zijn. Om ons weer te herinneren waar wij vandaan komen en wat wij hier op Aarde komen doen.

Tijdens de ceremoniën brengt Ayahuasca mij hiervoor tot op het diepste celniveau mijn lichaam, mijn Kelk in, naar mezelf toe. Zij begeleidt mij juist naar alles wat Ik maar lastig, angstig en pijnlijk vind van mezelf. De maestro en de meesterplant begeleiden mij vervolgens door deze pijn en angst heen, door mijn donker heen. Ze ondersteunen me terwijl Ik erin sterf. Zodat Ik aan de andere kant van dit donker in Het Licht dat Ik ben uitkom, voor dit deel wedergeboren word. Zij begeleiden me uiteindelijk in en door mijn lichaam heen naar mezelf toe, naar Huis. In onverschillige liefde moedigen zij mij onderweg aan om steeds verder te gaan en ondersteunen ze mij op elk moment tijdens mijn heelwordingswerk. Ze laten de keus of en in hoeverre Ik verder ga altijd bij mij. Ik heb tenslotte een vrije wil.

Het was spannend. Het was allemaal verrekte spannend deze week in 2009 in Peru. Nog nooit hadden we beleefd wat we tijdens deze retraite hebben ervaren. Je kunt je afvragen waarom wij in godsnaam deze ervaring op hebben gezocht. Het enige antwoord daarop is dat Gerrit en Ik ergens weten dat de mens of persoonlijkheid die we zijn bij lange na niet het hele plaatje van onszelf is. En dat wij een diep en niet te stuiten verlangen hebben te achterhalen wat wijzelf dan wél zijn, zodat wij onszelf hier op Aarde in ons lichaam kunnen ervaren.

Daar hebben we in 2009 grote stappen in gemaakt. Mede dankzij de intentie en de kwaliteiten van maestro Antonio hebben we veel van onszelf kunnen helen. We hebben ervaren wat wij in essentie zijn en waar wij vandaan komen. De

retraite heeft hierdoor een gigantische impact op onszelf en ons leven gehad. Ondanks onze angsten en weerstand hebben we daarom vanuit onze vrije wil besloten om nu, na een goed jaar, weer naar Peru te gaan om wederom een week met Ayahuasca te gaan werken.

En nu is het dan zover. Het is maandag 11 oktober 2010. Gerrit en Ik zitten al een tijdje in de lobby van Hotel Sol Del Oriente te wachten om door maestro Antonio en Rinske te worden opgehaald. We kijken ernaar uit ze weer te ontmoeten en tijd met hen door te brengen. En samen met hen met Ayahuasca aan de slag te gaan.

... En, Ik voel aan mijn lichaam dat er delen in mij zijn die het daar absoluut niet mee eens zijn. Het strakke koppie dat Ik bij Gerrit zie, voel Ik ook bij mezelf. Het draait in mijn buik en het zweet breekt me zelfs uit. Angsten komen op en nemen weer af. Ik schiet er steeds door omhoog en via mijn hoofd uit mijn lichaam weg. Telkens moet Ik mezelf terughalen, weer naar beneden trekken. Wat verbaasd sla Ik het allemaal gade. En Ik begrijp het wel. Geen idee heb Ik, wat er deze retraite weer met mij gaat gebeuren. Het is ook gewoon eng wat Ik ga doen.

Omstreeks elf uur arriveren de maestro en Rinske. Ook Lucío, een van de jongvolwassen zonen van maestro Antonio is meegekomen. Het is een warm en liefdevol weerzien. Nadat we het hotel hebben verlaten, worden er eerst inkopen door hen gedaan. We gaan van winkeltje naar winkeltje. Aangezien Gerrit en Ik geen idee hebben wat er allemaal gekocht moet worden, hobbelen wij achter het groepje aan en wachten we telkens wanneer er beslissingen genomen moeten worden. De grootste en lastigst te beslissen aanschaf zijn

de drie matrassen waar Gerrit, Rinske en Ik deze week op gaan liggen. Uiteindelijk wordt er toch een keus gemaakt. De matrassen worden gewoon in hun plastic hoezen met touwen bovenop het dak van een kleine witte taxi gebonden. Het valt niet meteen mee dit voor elkaar te krijgen en het hele proces zorgt dan ook voor enige hilariteit. Het is al in de loop van de middag als alles eindelijk is geregeld. De maestro neemt ons dan mee naar een groot, wat verveerd open gebouw waarin allerlei kraampjes met groente, fruit, vlees, vis en allerlei andere koopwaar zijn gehuisvest. De geuren van etenswaren zijn overal om ons heen. De gangen tussen de winkeltjes zijn smal, het is er een drukte van belang en het is er heet. Er wordt veel handel gedreven en bekenden maken een praatje. Naast Gerrit, Rinske en mij zie Ik weinig blanke mensen. Na nog wat laatste boodschappen te hebben gedaan, voert de maestro ons de trap op naar de bovenste verdieping van het pand. Hier zijn in kleine lichtblauw geverfde nissen micro-restaurantjes gevestigd. In elk van de nissen is een eenvoudig aanrecht waarop en waarbij potten, pannen en allerlei andere kookspullen staan. Overal bij de kookgelegenheden staan vrouwen voedsel te bereiden. Tegenover de nissen staan eenvoudige 'keukentafels'. We worden naar een van de restaurantjes geleid en gaan zitten aan een tafel met een wit met blauw geblokt zeil. De maestro overlegt in rappe taal met de kokkin wat we gaan eten. We hebben geen idee wat hij heeft besteld, maar wat we even later op ons bord krijgen smaakt ons prima. En dat is maar goed ook, want dit is tevens onze laatste 'normale' maaltijd. Vanaf het moment dat de retraite start, moeten wij een streng dieet volgen van zout- en suikervrij lokaal voedsel. Het tot ons nemen van rood vlees, melkproducten en alcohol is dan ook niet toegestaan. Dit dieet zorgt ervoor dat

wij goed voorbereid de ceremoniën ingaan en zo ontvanke-
lijk mogelijk voor de Ayahuasca en haar werking zijn.

Naast deze verandering in voedsel mogen Gerrit en Ik ge-
durende de retraite trouwens ook niet vrijen. De Ayahuasca
zou ‘jaloers’ zijn. Ik ben hier blij mee. Hierdoor kan Ik echt
volledig bij mezelf blijven, in plaats van met mijn aandacht
bij Gerrit te zijn. Het zorgt ervoor dat Ik me volledig op
mijn eigen processen kan focussen.

Met een voorlopig laatste volle buik begeven wij ons tegen het
eind van de middag naar de haven van Yarinacocha. Maestro
Antonio regelt hier een pequepeque om ons mee naar zijn
huis te laten varen. Wij laden onze rugzakken in de gammele
smalle houten boot met afbladderende verf. Terwijl wij zelf
op een houten bankje gaan zitten en de knallende herrie van
de motor ons in beweging zet, hobbelen onze drie matrassen
al op de kleine witte auto, via een vreselijk slechte weg van
verharde kleigrond, door het Amazone-oerwoud naar hun
plek van bestemming. Gelukkig regent het niet.

Terwijl we op het lago Yarinacocha varen, kijk Ik rustig om
me heen. Door de herrie van de motor kunnen we niet echt
met elkaar praten. Hierdoor voel Ik me gedurende de tocht
even in mijn eigen coconnetje en dat bevalt me prima. Ik zie
geregeld vogels vliegen. Op beide oevers van het meer staan
hoge groene bomen. Ik kan me herinneren dat deze vorig
jaar juni in bloei stonden. Toen waren in de kruinen bloe-
men in allerlei felle kleuren te zien. Ik had zoiets nog nooit
gezien en vond het heel apart.

Ineens zien we in een flits een roze dolfijn. Het maakt ons
allemaal blij. De maestro laat ons weten dat het een goed
teken is. Met zijn allen turen we over het water om te ont-
dekken of we er nog meer zien, maar het blijft bij deze ene.

We tuffen verder voort. De boottocht voelt als een overgangsrutueel, waarbij Ik geleidelijk aan steeds verder van de mij bekende zogenaamde beschaving wegga en steeds dieper het mij onbekende oerwoud in drijf. Naar een plek waar Ik nul controle heb en waar Ik alles maar heb te laten gebeuren zoals het gebeurt. Het is goed. Nadat we ongeveer een uur hebben gevaren, arriveren we na een goed jaar weer aan de oevers van het Shipibo-dorp San Francisco de Yarinacocha. We laden onze rugzakken weer uit maar krijgen geen kans deze op onze eigen rug te hijsen. Zo klein als hij is sjouwt maestro Antonio al met onze beide rugzakken tegelijk over de vele meters lange hoge houten loopplank richting het dorp. We volgen hem hierop. Links, rechts en beneden ons is begroeiing in allerlei tinten groen. Het einde van de loopplank komt uit in een van de behoorlijk brede gelige kleigrond straten van San Francisco. Hier slaan we rechtsaf. We passeren diverse houten gebouwen, zoals een kerkje en een wel heel primitief café. Ook zien we kleine traditionele houten huizen op palen met een rieten dak. Ik zie een woonerf zonder zelfs het eenvoudigste houten huis. Er staan twee eenpersoonsbedden met een rechthoekig muggennet eromheen. De vrouwen die er wonen hebben niet eens een vast gebouw om zich heen. Dat ziet er schrijnend armoedig en kwetsbaar uit. Terwijl we verder lopen, passeren we links van ons een open terrein met aan twee zijden daarvan een breed ondiep open bouwwerk. De nissen van dit gebouw worden door de lokale bevolking gebruikt om tijdens de markt hun Shipibo-handwerk in uit te stallen en te verkopen. Wanneer we er voorbij zijn, voel Ik hoe de zweetdruppels van mijn voorhoofd lopen, zo vochtig warm is het. Het woonerf van de maestro en zijn gezin is ergens aan het einde van de brede weg aan de linkerkant. Tussen twee

groene hagen met geel- en roodgekleurde bloemen door, lopen we hun erf op. Naast gele kleigrond, gras en een paar bomen zien we aan de linkerkant het houten huis met rieten dak waar maestro Antonio en zijn vrouw Adela wonen. Het huis heeft een grote luifel ter beschutting van de zon. Links voor ons, is het houten verblijf van hun kinderen. Dit verblijf heeft een wat verroest golfplaten dak. Rechts ervan staat het eenvoudige houten gastenhuis waarin wij de retraiteweek door zullen brengen. Het ziet eruit als een op een verhoging staande open barrak. Het gebouw is met een houten tussenwand in tweeën gedeeld. De officiële ingang is in de linker ruimte. Er is aan de linkerwand een roestige stellingkast waar wij onze bagage in neer kunnen leggen. Ook staat er een tuintafel met plastic stoelen. Hier zullen wij onze maaltijden gebruiken. De tussenwand heeft achterin een opening waardoorheen we de rechter ruimte kunnen betreden. Deze bestaat uit een kamergrote klamboe met daarin op de houten planken grond de drie matrassen die vandaag zijn aangeschaft. Dit is zowel de ruimte waarin wij tijdens de ceremoniën zullen werken als onze slaap- en rustzaal.

Tussen het gebouw van de kinderen en het gastenverblijf in, is een doorgang van gele kleigrond naar de diepe oerwoudtuin. Hier staat rechts, aan de achterzijde van ons gastenhuis, de buitenkeuken en wat verderop links een wasgedeelte met daar schuin tegenover waslijnen. Wanneer we aan de voorzijde rechts om ons gastenhuis heen lopen, stuiten we op een stenen douche- en wc-gebouwtje met twee wijnrood betegelde ruimtes. De 'deuren' bestaan uit oude doeken die over een van links naar rechts gespannen touwtje hangen. De wc-potten staan letterlijk los. Je kunt er wel op naar het toilet, maar ze hebben geen verbinding met een riolering. De douchekoppen zijn niet aangesloten op de waterleiding,

er komt dus geen water uit. In beide ruimtes staat een grote oranje ton met daarboven een kraan die wél is aangesloten. In de bijna dagelijkse kortdurende periodes dat er stromend water is, zet het gezin van de maestro deze kraan open en laat de tonnen vollopen. Het water dat ze zo verzamelen is voor douchen en het doorspoelen van het toilet. Ze gebruiken hiervoor de emmertjes van lege verpakkingen die ook in de ruimte staan. Alles hier is schoon, eenvoudig en in onze begrippen bijzonder primitief. Het is de perfecte setting voor waar we deze retraite mee bezig gaan.

Voor ons voelt het alsof we thuiskomen. De hartelijke begroeting van Adela en Roldan, een andere jongvolwassen zoon van maestro Antonio, en de wat schuchtere en meer verlegen begroeting van de jongere aanwezige kinderen en enkele vreemden dragen hier zeker aan bij. Het is ondertussen donker geworden. We pakken onze bagage uit, poedelen wat in de douchegebouwtje en gaan daarna naar 'bed'. Mijn matras ligt aan de achterwand, in het verlengde van de opening naar ons slaapverblijf, Gerrits matras ligt meteen rechts van deze opening en die van Rinske ligt tegenover die van mij, aan de voorzijde van het gastenverblijf. Met het geluid van de krekels en het ruisen van de wind door de bomen op de achtergrond val Ik in slaap.

Vroeg in de ochtend van dinsdag 12 oktober 2010 worden we net voor het licht wordt wakker gemaakt. We moeten opstaan en naar de open ruimte in de tuin tussen de keuken en de douchehokjes gaan. Doordat wij vorig jaar ook deze retraite hebben gedaan, weet Ik wat me te wachten staat. En ook dat het onoverkomelijk is dat Ik de ervaring ga hebben